

NEBE.

„Tady, soudruhu, tady leží, daleko nedošel...“ Hlas rezonující nadšením a úslužností probral Balouna z mráкотného spánku.

„Příslušník, pane Vondráčku, příslušník. Soudruzi už nejsou,“ zabručel opodál hlas podstatně mladší.

„Spí na zastávce, soudruhu příslušníku.“ Pan Vondráček se nedal umlčet.

Baloun nadzvedl hlavu, pootevřel oči a zalapal po dechu. Plechovka autobusové zastávky se zhoupla v základech. Dřevěná lavice se potměšile rozvlnila. Ranní směna kovářičků u mozkové kovadliny právě nastoupila do práce. „ÚÚÚÚÚ,“ procedil skrz zuby a silou vůle tlačil žaludek na původní místo. Bylo mu zle. Hrozně zle. V mlhách před ním kolovalo vše, co v noci vypil na Chobotových narozeninách. Něco snad i snědl, ale když se u ohně hraje do rána, na jídlo moc času nezbyvá. Zítra musím prvním autobusem do Prahy, opakoval ze začátku v pauzách mezi písničkami. Jenže pak šel kolem rum. Fernet. Slivovice. Jägermeister.... „ÚÚÚÚÚ,“ zopakoval a pokusil se posadit. Z očí mu vytryskly slzy, z čela pot. Zoufale se snažil udržet rovnováhu a kolem otupělých uší vzdáleně prolétal rozčilený hovor věnovaný patřičnému oslovování příslušníků policie České republiky.

A pak se svět na chvíli vyrovnal. Slzy stekly do vousů a nevidící oči zachytily blankytně modrou, uklidňující barvu. Na protější straně silnice stála nízká budova a přímo před Balounem svítila modře natřená prkna, snad dveře nebo vrata. A nápis. Jednoduchý. NEBE. Zprava lemovalo NEBE policejní auto, zleva bílá dodávka s usměvavým andělem na dveřích. NEBE. Baloun zamrkal. Alkoholem spálenými nervovými spoji proběhla myšlenka převyšující všechno ostatní. Už je to tady. Mám před sebou dveře do NEBE. Já půjdu do NEBE. Já můžu!

Zorné pole vláčně rozjímajícího Balouna narušil postarší plešatý pán v bílém plášti a s velkým svazkem klíčů v ruce. „Vzadu je rozbitý vokno. Zmizelo celý balení krabic a ten hajzl zase nachcal na rohožku a do odpadkového koše.“

„Dobře, pane Petrovský. Spočtete ztráty za ty dva měsíce a celkovou částku nám zavolejte na stanici.“

„Vám děkuji za pomoc, pane Vondráčku. Jste všímavý občan.“

„To já jsem, sou...“ spustil pan Vondráček nadšeně, ale jeho projev byl bezohledně přerušen služebním hlášením.

„Tady strážmistr Topinka. Zadržel jsem toho bezdomovce, co krade U anděla krabicové víno a znečišťuje okolí hospody.“

Baloun konečně zareagoval. Nadechl se k protestu a přestal si hlídat žaludek. Okamžik na to klečel v prachu vedle zastávky, opíral se o plech a zvracel.

„Ano, usnul tady a právě opět znečišťuje,“ pokračovalo hlášení za jeho zády. „Až přestane, předvedu ho na stanici k identifikaci.“

Hospodský nastoupil do dodávky, vycouval a odjel. Pan Vondráček s příslušníkem dotáhli zdecimovaného Balouna na zadní sedadlo policejní oktávie a nechali mu otevřené okno. Za zády jim profrčel autobus do Prahy a ani nepřibrzdil. Policejní vůz pak vyjel pomalu stejným směrem.

NEBE. Kde je moje nebe? Baloun si opřel čelo o dveře a stočil oči k blankytné barvě. To nebe tam stále zářilo a už ho nestínila žádná auta. Jenom těch písmen bylo najednou trochu víc. Zbytečně víc.

PLATEBNÍ KARTY **NEBE**REME

Próza Oldpsavci

3. místo – Vlastimila Hlavatá – Aťka